

El Diacrític | | Actualitzat el 29/09/2020 a les 22:13

Juntes, som revolució!

«El 17 de setembre va acabar una impunitat. Es va destapar la caixa dels trons, sí, però per tal de canviar les coses i aconseguir de mica en mica una societat millor. I el 22 de setembre, a la roda de premsa en què gairebé una vintena de grups de dones vam donar suport a les denunciants, va néixer una lluita»

Un grup de dones denunciant els casos d'assetjament a l'escorxador Esfosa de Vic | Aleix Auber

En diversos relats mitològics, la creació de la primera dona es representa sovint amb característiques molt negatives: Eva es crea a partir de la costella d'Adam, i a més es deixa enganyar per la serp. Però és que Eva, segons altres textos antics, era la segona dona d'Adam; la primera havia estat Lilith, molt més discolta i rebel, fins al punt de ser representada sovint com a un dimoni. En la mitologia grega la primera dona, Pandora, és qui destapa la caixa de tots els mals. Comencem malament.

Al llarg de la història, dones amb molta rellevància cultural han estat silenciades. Científiques, artistes, inventores, polítiques... Allò que no se sap, no existeix.

En literatura, jo penso sovint en Clementina Arderiu a l'ombra de Carles Riba, i en Anna Murià eclipsada per Agustí Bartra. Per citar només alguns noms.

Ja no es tracta només de tenir una cambra pròpia, que deia Virgínia Woolf. Fa de mal escriure poesies o novel·les, quan et passes el dia a la cuina i rentant calçotets. Fa de mal sobreviure.

I a vegades, per no tenir, hi ha dones que no tenen com a pròpia ni la geografia del seu cos.

El dia 17 de setembre de 2020, diverses treballadores de l'escorxador Esfosa van presentar una

denúncia per assetjaments sexuals contra un encarregat de l'empresa de neteja d'aquest escorxador, que ja ha estat acomiadat.

Aquests assetjaments s'han produït diverses vegades al llarg dels últims anys, i només la por a perdre la feina de dones en una situació laboral precària ha evitat que la denúncia es fes abans.

No sé fins a quin punt em puc imaginar la por, la vergonya que hauria de ser de l'assetjador però que la societat trasllada a les víctimes; l'angoixa constant, el terror.

Que per sobreviure hagi de passar per tot això, un dia i un altre... ha de ser un malson terrible. T'ha de destrossar la vida per sempre.

Calen dones molt valentes, per fer el que han fet: rebutjar els assetjaments i patir-ne les conseqüències (en alguns casos acomiadaments, insults i escridassades, més feina de l'assignada...) i finalment denunciar, malgrat la por a les revenges. No els ho podem agrair mai prou.

Aquestes dones han travessat un pont, han construït el pont que farà més fàcil la vida de les seves companyes i, per extensió, de totes les dones. Mereixen tot el nostre reconeixement.

Vivim en una societat profundament injusta i masclista. Encara.

Es comença amb acudits masclistes que semblen inofensius, i que fins i tot algunes dones riuen, potser per por de quedar malament. Es continua amb llibres i pel·lícules que normalitzen assetjaments, violacions i coses pitjors (la pederàstia a *Lolita*, de Nabòkov, per exemple). Es viuen inferns de portes endintre que només són visibles de portes enfora quan les coses acaben malament.

Les qui hem passat pel procés d'un divorci sabem prou bé el preu que hem hagut de pagar.

En alguns casos, hi ha dones que s'hi han jugat la vida. I l'han perdut.

Les qui hem estat més de sort, hem patit sovint la incomprensió de les famílies, el buit d'alguns pretesos amics, l'assetjament del divorciat, l'ús dels fills i de les filles com a moneda de canvi i, sobretot: ens han deixat a la intempèrie econòmica. Jutges masclistes han determinat que els homes que desemparen els fills i les filles no han comès cap delictes. I en surten impunes i reforçats en la seva prepotència. Cap presó per no complir amb la pensió alimentària i, gairebé, cap retret. Els homes, ja se sap. Si en algun cas és al revés, però, si alguna dona abandona les filles o els fills, ja és molt si no la cremen públicament en una foguera.

Ara, moltes dones ens hem sentit identificades amb les denunciants. Ens han fet rumiar. Potser estem acceptant com a normals situacions d'abús. Potser creiem que no hi ha res a fer i que ens n'hem de sortir soles, dels assetjaments. I no és així.

El dijous 17 de setembre de 2020 va acabar una impunitat. Es va destapar la caixa dels trons, sí, però per tal de canviar les coses i aconseguir de mica en mica una societat millor. I el dimarts 22 de setembre, a la roda de premsa en què gairebé una vintena de grups de dones vam donar suport a les denunciants, va néixer una lluita.

Vam entendre que, juntes, som revolució!